

og maa følge de almindelige Regler om Hav. Den ærede sidste Taler (J. Hage) har i øvrigt omtalt det. Med Hensyn til Vedligeholdelsen af Mærkerne, som det ærede Medlem (Bertelsen, Hjørring Amt) talte om, da er det sikkert en Fortalelse, naar han sagde, at hvis Mærkerne i 3 Isvintre bleve raserede vilde Ejeren i alt Fald tredje Gang faa en Bøde paa 300 Kr. Nej, det er selvfølgelig kun, naar han ikke sætter dem op igen, at han faar Bøde. (Bertelsen: Det staar der ikke noget om.) Det er mærkeligt, saa maa vi vel til at læse Lovforslaget om igen med det ærede Medlems Brillen. Jeg har i alt Fald ikke kunnet finde de utrolige Misforstaaelser deri, som han har fundet. Jeg kan saaledes ikke tro, at noget fornuftigt Menneske kan, efter hvad der staar i Ændringsforslaget, være i Tvivl om, at Ejeren ikke kan straffes, fordi Isen river Mærkerne bort; det er i den Grad en Selvfølge, at jeg ikke tror, nogen kan være i Tvivl derom. Ifølge vort Forslag skal han vedligeholde Mærkerne, og det, han kan straffes for, er, at han lader være med at sætte dem op igen, naar de ere bortrevne. I saa Henseende er der ganske vist en Forandring fra den gældende Lov. Bestemmelsen i dennes § 4, at Følgen af, at Ejeren ikke vedligeholder Mærkerne, kun er, at han taber den ham ved Forbudet hjemlede Beskyttelse, have vi ikke ment var nok, netop under Hensyn til Kystsikringen, som vi trods alt, hvad det ærede Medlem siger, dog have lagt til Grund som Hovedhensigten med alle vore Arbejder. Hvis han blot ved at lade Mærkerne forfalde kunde sætte Forbudet ud af Kraft, saa havde man jo ikke fra de andre Interessers Side, som knytte sig til Kystens Bevarelse, nogen Sikkerhed for, at han ikke gør det. Derfor have vi taget § 4 ud af den gældende Lov og foreslaaet, at hvad der gælder Borttagelse af Mærker, ogsaa skal gælde om Vedligeholdelse af dem. Ifølge den bestaaende Lovs § 9 skal Ejeren straffes, hvis han selv borttager eller forvansker Mærkerne, og det forekommer os derfor at være noget urimeligt, at han ikke ogsaa skal straffes, hvis han lader Mærkerne forfalde. De to Ting maa følges ad. At vi saaledes komme til at sætte Straf saavel for Mangel paa Vedligeholdelse som for Borttagelse, skyldes dog ikke blot vort Ønske om at faa Konsekvens i Tingene, men ogsaa vort Ønske om, at Kysten bør bevares, sely om Ejerne ikke have tilstrækkelig Sans derfor. Det ærede Medlem var meget vred over Bestemmelsen i

§ 6, at under særlige Omstændigheder kan Landbrugsministeren bevilge Forkortelse af 5 Aarsfristen. Det er ganske sandt, at det i alt Fald efter Lovens Ord kan føre til, at den Ejer, der har faaet Forbudet nedlagt det ene Aar, kan faa det ophævet det næste Aar, hvis Landbrugsministeren skønner, at der er Grund til at undersøge Sagen paa ny, og hvis Synsmændene, Landvæsenskommissionen og eventuelt Landbrugsministeren igen mene, at der ikke er Grund til Forbudet. Men jeg kan virkelig heller ikke se noget forfærdeligt i den Tanke, at det bliver ophævet, naar alle disse Faktorer finde det overflødig. Men det er i øvrigt en særdeles upraktisk Tanke. Formaalet med Paragraffen er i alt Fald det modsatte, nemlig at yde Ejeren en Gunst. Det blev gjort gældende i Udvalget, at naar man blev staaende ved den gældende Lovs Udtalelse, at i 5 Aar maatte der ikke røres ved den trufne Afgørelse, kunde det føre til, at den Ejer, der havde faaet nægtet Forbud nedlagt, fordi der i det Øjeblik ikke var nogen Fare, maatte finde sig i i de næste 4—5 Aar at se paa, hvorledes hans Strand ødelagdes, f. Eks. ved Hjælp af ny Odelæggelsesmidler, som ikke kendtes, da den sidste Afgørelse blev truffen. I vor Tid, hvor Udviklingen gaar rask med Opfindelsen af ny Maskiner, kan der dukke saadanne op, ved hvis Hjælp man kan grave Huller og Render i Strandbredden, som man ikke havde tænkt sig Muligheden af, da Sagen sidst var for. Det er udelukkende for at gavne Lodsejerne i slige Tilfælde, at vi have sat denne Bestemmelse ind. Endelig beklagede det ærede Medlem sig meget stærkt over Bestemmelsen i § 7, som gaar ud paa, at Ejeren skal bekoste Kundgørelsen om et Forbuds Ophævelse. Der skal jeg indrømme det ærede Medlem *ikke*, at det har den Betydning, at man af den Grund skulde stemme mod vort Forslag med hele dets Indhold, thi dertil synes jeg unægtelig, at denne Ankepost er alt for lille, men at det næppe er retfærdigt. Det har ikke været mig klart, før det ærede Medlem paatalte det, og for saa vidt takker jeg ham for hans Udtalelse desangaaende. Jeg haaber, det skal blive rettet. Jeg mener, det er ubetinget retfærdigt, at Ejeren selv skal tage Mærkerne bort og synes ogsaa nok, man kan paalægge ham Udgiften ved Forbudets Aflysning, men hvad Kundgørelsen om Forbudets Ophævelse koster, synes jeg unægtelig bør lægges paa dem, der begære det ophævet og faa Medhold deri.